

PA-B-642-291/1246/15/

DECYZJA

Na podstawie art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji /tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 576 z późn. zm./ oraz art. 104 i art. 268 a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 23/,

po rozpatrzeniu wniosku Pana _____ z dnia _____ r. o wydanie
pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej,

**ODMAWIAM WYDANIA POZWOLENIA NA POSIADANIE BRONI PALNEJ BOJOWEJ
W CELU OCHRONY OSOBISTEJ W LICZBIE 1 /JEDNEGO/ EGZEMPLARZY BRONI.**

Uzasadnienie

W dniu _____ r. do organu Policji wpłynął wniosek Pana _____ o wydanie pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej. W uzasadnieniu wniosku strona wskazała, że prowadzi sieć kantorów wymiany walut _____ . Dodała, że jest to największa w _____ i jedna z największych na Śląsku. Poinformowała także, że często zdarza jej się przewozić znaczną ilość gotówki. Zdaniem strony, wykonywanie tak ryzykownej działalności powoduje, iż zachodzi stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia i mienia. Kantory są bowiem częstym celem napadów organizowanych przez grupy przestępcze. Strona poinformowała również, że w ostatnich latach kilku jej klientów zostało okradzionych ze znacznej ilości gotówki zaraz po opuszczeniu kantoru. Zdaniem strony, byli oni obserwowani pod siedzibą kantoru. Nadto, w przeszłości w jej samochodzie służbowym przecięto opony. W taki sam sposób okradziono także klientów jej kantoru. Strona poinformowała również, że kantor w którym najczęściej przebywa zamykany jest o zmroku.

W trakcie prowadzonego postępowania organ Policji ustalił, że strona została wpisana do rejestru działalności kantorowej. Uzyskano także informację z Komisariatu Policji _____ w _____ . Wynika z niej, że strona podczas sporządzania tej informacji oświadczyła w rozmowie, iż wielokrotnie składała zawiadomienia o popełnieniu przestępstw na jej szkodę. Komisariat Policji _____ w _____ poinformował jednakże, że nie odnotowano zgłoszeń strony dotyczących napadów rabunkowych na pracowników jej firmy, jak również innych zgłoszeń strony świadczących o zagrożeniu jej życia, zdrowia lub mienia. Komenda Miejska Policji w _____ wskazała natomiast, że w kantorach mieszczących się w _____ dokonano przestępstw, jednak nie sposób określić, czy doszło do tych przestępstw w sieci kantorów wymiany walut _____ . Ostatecznie kwestie te wyjaśniono podczas przesłuchania strony.

Strona zeznała, że nie składała zawiadomień w sprawie napadów rabunkowych na pracowników jej firmy. Zeznała również, że do tej pory nie zdarzyły się sytuacje bezpośrednio zagrażające jej życiu, zdrowiu lub mieniu. Nie zgłaszała organom Policji takich zdarzeń. Potwierdziła również okoliczności zawarte we wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Zeznała także, że działalność kantorową prowadzi od _____ roku, obecnie w _____ . Roczny obrót we wszystkich jej kantorach wynosi ponad _____ złotych. Do jej obowiązków należy, m.in. pełnienie funkcji kasjera walutowego, przewożenie środków pieniężnych z kantorów do banku oraz pomiędzy wszystkimi kantorami. Zeznała też, że w większości przypadków podróżuje z kierowcą i ochroniarzem. Wielokrotnie odnosiła wrażenie, iż jest obserwowana i śledzona. Nigdy jednak nie doszło do sytuacji bezpośredniej napaści. Z uwagi na charakter prowadzonej działalności, strona czuje się zagrożona. Zeznała, że niejednokrotnie słyszała o przypadkach napaści na kantory. Nadto, w przeciągu ostatnich kilku lat, co najmniej pięciu jej klientów zostało napadniętych i okradzionych ze znacznej ilości gotówki, bezpośrednio po opuszczeniu kantoru. Każdorazowo były to kradzieże kwot powyżej _____ złotych. Kradzieże dokonano przy zastosowaniu metody przebijania nożem opon w samochodzie. Po zatrzymaniu samochodu, klienci kantoru byli następnie napadani i okradani. Strona nie pamięta jednak nazwisk okradzionych klientów, jak również dat, kiedy nastąpiły te zdarzenia. Zdaniem strony, powyższe może wskazywać na działanie tej samej zorganizowanej grupy. Strona zeznała też, że w identyczny sposób przecięto oponę w jej służbowym samochodzie.

2016-03-09

Organ Policji uzyskał również pozytywną opinię o stronie z miejsca zamieszkania oraz informację o jej niekaralności.

W myśl art. 10 k.p.a., strona miała zapewniony udział w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

Argumenty powołane we wniosku strony oraz zgromadzone w toku postępowania materiały nie dają, w ocenie organu I instancji podstaw do wydania pozwolenia na broń palną bojową.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach ochrony osobistej. Przepis ten stanowi także, że za ważną przyczynę dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przesłanki powyższe muszą istnieć łącznie, a zagrożenie wynikać z obiektywnych okoliczności, a nie tylko z przekonania osoby wnioskującej o wydanie jej pozwolenia na broń. Ciężar udowodnienia, iż taki stan faktyczny występuje, spoczywa na tej osobie, co nie zwalnia organu Policji z obowiązku podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz uzyskania całego materiału dowodowego, pozwalającego na swobodną ocenę czy żądanie jest uzasadnione i pozwolenie na broń należy wydać. Wnioskodawca może więc powołać każdą okoliczność, która jego zdaniem wskazuje na zagrożenie jego osobistego bezpieczeństwa, jednakże ocena czy spełnia ona wymogi art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, należy do organów Policji. Organ Policji oceniając materiał dowodowy nie musi podzielać zdania wnioskodawcy co do konieczności ochrony jego życia i zdrowia przy pomocy broni.

W prowadzonym postępowaniu administracyjnym nie ustalono, by strona stanowiła zagrożenie dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Strona jest osobą niekaraną, o czym świadczy informacja uzyskana z Krajowego Rejestru Karnego. Posiada także pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Powyższe okoliczności nie pozwalają jednak na pozytywne rozpatrzenie wniosku strony zgodnie z jej żądaniem, bez istnienia ważnej przyczyny posiadania broni do celów ochrony osobistej, za którą uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia.

W toku postępowania ważnej przyczyny posiadania broni również nie ustalono.

Przedstawione przez stronę we wniosku o wydanie pozwolenia na broń oraz podczas przesłuchania argumenty, a także zgromadzone w toku postępowania materiały, w ocenie organu I instancji nie stanowią ważnej przyczyny posiadania broni palnej bojowej. Strona wskazała na charakter prowadzonej działalności i związane z tym zagrożenie. Wskazała też na sytuację przebiccia opon w jej samochodzie oraz przypadki kradzieży dokonanych na szkodę jej klientów.

W ocenie organu I instancji nie są to okoliczności potwierdzające ponadprzeciętne zagrożenie wnioskodawcy. Nie dowodzą bowiem o bezpośrednim, stałym i realnym zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia strony. Obawy strony o swoje bezpieczeństwo związane z prowadzeniem działalności kancelaryjnej nie mogą zatem przesądzać o przyznaniu pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej. Sam fakt prowadzenia takiej działalności nie oznacza bowiem istnienia zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia, które uzasadniałoby wydanie pozwolenia na broń do ochrony osobistej. Obawy takie jak wnioskodawca, posiada wiele osób prowadzących działalność kancelaryjną i taka interpretacja spowodowałaby konieczność wyposażania ich w broń palną. Wskazać należy, że brak poczucia bezpieczeństwa z różnych powodów deklarowany jest przez bardzo wiele osób. Nie oznacza to jednak obowiązku wydania pozwolenia na broń każdemu, kto o takie pozwolenie wystąpi. Pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej wydawane są osobom, które przedstawią ważną przyczynę posiadania broni, którą według ustawodawcy jest w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przekonanie strony o jej zagrożeniu związanym z charakterem prowadzonej działalności nie może zatem przesądzić o przyznaniu pozwolenia na broń palną bojową. Istotne jest jeszcze wykazanie przez wnioskodawcę, że znajduje się on w sytuacji szczególnego zagrożenia. Strona o przypadku przebiccia opony w jej samochodzie, nie informowała organów ścigania. W ocenie organu Policji, może to świadczyć o tym, że nie przywiązywała do nich większej wagi

w kontekście zagrożenia jej życia, zdrowia lub mienia. Podczas przesłuchania zeznała również, że nigdy nie zgłaszała organom Policji zdarzeń świadczących o bezpośrednim zagrożeniu jej życia, zdrowia, lub mienia. W tej sytuacji przeświadczenie strony, iż jest realnie i ponadprzeciętnie zagrożona, należy uznać za czysto subiektywne. Argument strony odnoszący się do kradzieży dokonywanych na szkodę jej klientów nie dotyczy natomiast bezpośrednio samej strony i nie może przesądzić o przyznaniu jej pozwolenia na broń bojową do ochrony osobistej.

Strona w toku postępowania administracyjnego nie przedstawiła zatem dowodów pozwalających stwierdzić, iż faktycznie istnieje wyraźne ponadprzeciętne zagrożenie działaniami przestępczymi, co uzasadniałoby posiadanie środka samoobrony w postaci broni palnej do ochrony osobistej. Nie udowodniła, ażeby jej życie, zdrowie oraz mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje na to, że strona nie udowodniła istnienia powyższych przesłanek. Istnienie omawianego zagrożenia wywodzi jedynie z faktu prowadzonej działalności kantorowej i związanego z tym zagrożenia. Tego zaś rodzaju zagrożenie, jakie starała się wykazać strona, nie nosi cech stałego, realnego i ponadprzeciętnego, a jedynie cechy zagrożenia hipotetycznego. Takiej odmiany zagrożenia ustawodawca nie wskazał w przepisach ustawy o broni i amunicji i nie uzależnił od jej istnienia przyznania pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej.

Na powyższe zwracają także uwagę w swoim orzecznictwie sądy administracyjne. I tak, np. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 06.06.2014 r., sygn. akt II OSK 32/13 wskazał, m.in. że upatrywanie jako środka ochrony tylko i wyłącznie broni palnej bojowej nie jest zasadne, bowiem istnieją takie instrumenty obrotu finansowego, które pozwalają jeśli nie wyeliminować całkowicie, to chociaż zminimalizować ewentualne zagrożenie związane z obrotem gotówkowym, czy wyrobami znacznej wartości. Nic też nie stoi na przeszkodzie, by wnioskodawca skorzystał z usług firmy ochrony co do siedziby firmy, czy też poprzez zapewnienie ochrony w miejscu zamieszkania, jeśli taką potrzebę odczuwa. Jeśli jednak z jakichś powodów strona odstępuje od tych rozwiązań, to czyni to na własne ryzyko.

W innych wyrokach wskazuje się natomiast, że wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej musi być w każdym indywidualnym przypadku uzasadnione szczególnymi okolicznościami faktycznymi, przy czym nie mogą być to okoliczności subiektywne, lecz obiektywnie istniejące (np. wyrok WSA sygn. II SA/Wa 1188/14). Subiektywne przekonanie o potencjalnym zagrożeniu, które może wystąpić w bliżej nieokreślonym czasie i miejscu, nie spełnia dyspozycji art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Powyższe ustalenia pozwalają uznać, że przekonanie strony o potrzebie ochrony przy pomocy broni palnej ma charakter wyłącznie subiektywny, niepotwierdzony żadnymi konkretnymi okolicznościami, z których wynikałoby, że w jej przypadku istnieje ważna przyczyna posiadania broni do celów ochrony osobistej, z uwagi na stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie jej życia lub zdrowia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 13.06.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 621/12, dnia 30.03.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 2603/11, dnia 26.02.2014 r., sygn. akt II SA/Wa 2068/13 i dnia 25.07.2014r., sygn. akt II SA/Wa 893/14 wskazał także, że zagrożenie życia, zdrowia lub mienia stanowiące ważną przyczynę posiadania broni, aby można było uznać za stałe, musi przejawiać się permanentnością i aktualnością, zaś jego realność musi być rzeczywista i obiektywna, a nie nacechowana subiektywnością. Realne zagrożenie jest zagrożeniem przewidywalnym, czy też wielce prawdopodobnym. Musi ono wynikać z ciągu wydarzeń, jakie miały miejsce w życiu wnioskodawcy i dotyczyły jego osoby. Ponadprzeciętność nie może natomiast sprowadzać się do sytuacji hipotetycznej, lecz musi być nadzwyczajna i niepowседневna. W ocenie sądu, sama subiektywna ocena wnioskodawcy o grożącym mu niebezpieczeństwie, nie może stanowić podstawy wydania pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej. Jest ono szczególnie jasne wobec konieczności możliwie restrykcyjnego wykładania przepisów regulujących dostęp do śmiertelnościowego środka, jakim jest broń w sytuacji, gdy życie ludzkie znajduje się pod szczególną ochroną (art. 38 Konstytucji RP). Stopień zagrożenia musi być proporcjonalny tak, aby wydanie pozwolenia na broń było odpowiednim środkiem prewencyjnym i obronnym przed nim. Strona wnosząc o wydanie pozwolenia winna udowodnić, iż znajdowała się w sytuacji stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, ewentualnie powinna wykazać, iż pewnego rodzaju zdarzenia jakie ją dotyczą, świadczą o takim zagrożeniu.

Z powyższego orzecznictwa wynika zatem, że przyznanie prawa do posiadania broni nie może opierać się wyłącznie na subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy. Niezbędne jest przedstawienie ważnej przyczyny przemawiającej za takim rozstrzygnięciem, bowiem pozwoleń na broń nie wydaje się w celu wyłącznie prewencyjnym. Pozwolenia na broń nie mogą być wydawane ponad rzeczywistą i niezbędną potrzebę,

wynikającą z celu, do którego broń ma być przeznaczona.

Strona nie udowodniła, aby jej życie, zdrowie lub mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone bezprawnym zamachem. Ważnej przyczyny przemawiającej za wydaniem pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej, nie ustalono także w toku postępowania. W sytuacji zatem, gdy nie ustalono zdarzeń mogących uzasadniać obawy strony przed zamachem na zdrowie, życie lub mienie, decyzję odmawiającą wydania jej pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej, należy uznać za słuszną.

Wskazać przy tym należy, że odmowa wydania pozwolenia na broń palną nie uniemożliwia stronie zapewnienia sobie bezpieczeństwa przy użyciu środków ochrony osobistej niepodlegających reglamentacji, a więc niewymagających pozwolenia organu Policji, a które z powodzeniem spełnią oczekiwaną przez stronę rolę prewencyjną (należą do nich, np. ręczne miotacze gazu czy paralizatory elektryczne o określonych parametrach). Nic nie stoi na przeszkodzie, aby strona nadal korzystała także z profesjonalnych usług ochrony.

W tym stanie rzeczy orzekam jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 k.p.a. służy stronie odwołanie do Komendanta Głównego Policji za pośrednictwem Komendanta Wojewódzkiego Policji w Katowicach w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Otrzymują:

Egz. Nr 1 – PAN

Egz. nr 2 - a/a

KOMENDANT WOJEWÓDZKI POLICJI
W KATOWICACH
z up. NACZELNIK
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KWP W KATOWICACH
mł. insp. mgr Anna KASINIAK

KOMENDANT
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KWP W KATOWICACH
podpisan: mgr Krzysztof ZBOROWSKI